

VENTA
30 exemplars 1 pesseta

Un número solt
5 cèntims

SUSCRIPCIO
Espanya
Un trimestre 1 pesseta

EXTRANGER
Un trimestre 2 pessetas

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

FAULAS ILUSTRADAS

UN BANY D' ASSIENTO

—Aixó jo no ho salto pas...

—Jo sí, que no estich tan gras.

—Vinga! I bastó!... ¡¡Apa, tiri!!...

—¡¡Valgam Deu y Sant Baldiri!!

*Cla' ho dia l' ultim redolt:
No volguéu may expai.*

UN ÀNGEL EN REMULL

Enfilat à caball d' una barana
en Titus feya muecas à la Tana.

Quan distret de moment va rellicant
y la barana l' llenca al botavant.

*Pares y mares que 'is teniu menuts:
Ensenyeu-los lo càstich dels tossuts.*

ESPERITS

***

No vagin ara a creure's molts llegidors, al veure 'l títol d'aquest article, que anem a introduir-nos en alguna sessió d'esperitisme, ni a casa de cap rector que vulgui treure 'ls mals esperits del cos d'alguna guapa feligresa, res d'això. Los esperits de que anem a parlar son més positius, perquè 's palpan, se tocan y 's pesan, sobretot pesan, tan al cap de qui 'n fa abús com entre cap y coll del país productor, com tindrian de pesar a la consciència del Govern.

Y ab lo dit, ja 's comprendrà que 'ns referim al esperits... de vi; es a dir, de vi... de vi, quan son fabricats a Espanya; de patates, de pomas, de draps dolents ó de bolero, quan venen d'Alemania.

Donchs aquest esperitisme es lo que ara està fent ambo als desaccerts polítics y administratius del nostre Govern y la nostra Hisenda, que si nostre es lo Govern per lo que 'ns pesa, la Hisenda resulta sempre dels altres per lo que 'ns alleugera.

Mes deixemnos de caborias més ó menos intrincades y entrém de plé en la qüestió esperituosa, procurant posar los peus plans pera que no se 'ns enllai al cap produhintnos una fiscalera.

Diguem ja en nostres darrers números que la qüestió dels alcoholos estava destinada a donar més d'un mal de cap al Govern, y ja ha comensat a manifestarse la migranya gubernamental en la ciutat de Tarragona. Aquesta capital, pacífica de las més pacíficas dintre Catalunya, morigerada com ella sola y may amiga de bullangas, a aquestos darrers dias los esperits de la llei dels idems li han pujat al cap, y veient que s'anavan a arruinar varias industrias de la provincia, tant bon punt han sortit al carrer los delegats del Govern a practicar las operaciones dels aforsos d'esperits, es a dir, mesurar las existencias de tots los establiments ó magatzems que 'n tenen, pera subjectarlos als impostos de la nova llei, una protesta general manifestada ab xiulets, ¡fueras! y algún rech que espontáneament se 'n anava a volar pel espay, no sé si ab la maledicha intenció d'anarse a deixar caure demunt lo cap d'algún aforador, pera forarlarlo, feren desistir de sa esperituosa tasca als representants de la Administració pública.

Als procediments saragateros no podian deixar d'oposarhi, per part dels governants, los arguments del ordre.

Y mucha infantería, caballería, artillería y Guardia civil, que diria en Castelar, foren enviats a Tarragona a calmar la opinió.

Als tarragonins sembla que no 'ls va satisfacer aquest calmant militar, y resolgueren acertadíssimament no pèndrel. Y tancaren las portas pera excusarse l'ofertment.

Y ja tenim Tarragona convertida en cementiri per obra y gracia del esperitisme gubernamental.

Se fan alabansas de las autoritats, sobretot militars, per haver sapigut evitar un conflicte. Comprehch las alabansas. Es tan comú que la autoritat fassi de las sevas sempre que 'l poble reclama, que si alguna vegada obra ab prudencia casi a tothom li sembla impossible.

Una comissió ha sortit de Tarragona pera anar a pretindre a Madrid una reforma en la qüestió dels alcoholos, juntante en la vila del os ab altres comissions de Barcelona, Reus y altres punts, pera demanar totes a la vegada ¡Malganyant temps y malsaganyats gastos! La autoritat no pot equivocarse may, pretençiosa com es sempre de certa infalibilitat política y administrativa, per més disbarats que cometi.

Cóm acabarà, ó cóm ha acabat lo comensat a Tarragona é iniciat ja a tantas altres capitals y ciutats importants d'Espanya?

No cal viure molt pera véureho. De vegadas una tonta ensopegada, un petit desacert, una lleugera equivocació, un casi despreciable incident, determina un cambi trascendental, es la guspira que ha calat foch al combustible popular, sech y arreconat d'anys.

Si aixis fos, si aquesta qüestió donés un que sentir al Govern, se podria ben dir que 'l alcohol havia sigut la desgracia de la actual situació política.

¡Al cap d'avall son tants que s'emborraxan de mando en lo poder!

LA JUSTICIA EN CALSOTETS

***

Dos crims abominables, dos fets d'aquells que demostren que 'l salvatisme del home encara pot igualar al de las feras si en son cor no s'han desarrollat degudament los sentiments generosos que diferencian los sérs racionals dels irracionals, acaban de comoure la opinió pública, no tan sols en las capitals que han sigut trágich escenari de tan abominables escenas, sino de totes las poblacions d'Espanya que en algo s'interessen per la cosa pública.

Nos referim als crims comesos, l'un a Valencia y l'altre a Madrid, en las personas de duas senyoras indefensas, ab semblansa de circunstancias per lo alevós y criminal dels fets, encar que ab completa diversitat de detalls.

Mes no es la intenció nostra interessar al lector abominant del delictu ni contantli escenas patéticas conseqüencias d'ell pera interessarlo. Altra més elevada es la missió que nos havém proposat y que anem a cumplir ab la delicadesa de tacte que requereix l'assumpció.

Nos proposem demostrar lo que es la justicia y en lo que se la té, degut a las lleys y a las costums que avuy en dia la informan.

Lo crim de Valencia, com es un fet de provincias, que diuen despreciativament a Madrid, no té cap importancia a nostre objecte.

Mes no aixis lo de Madrid, centre de la monarchía espanyola, y per lo tant centre també de tots los vicis, defectes y corrupcions de nostra administració en tots los rams de la vida pública.

En un dels carrers més aristocrátics de la encara coronada vila s'ha comés un abominable crim.

Deixemnos de detalls, que ja coneix lo llegidor per poch atencion que hagi sigut a llegir aquestos dias la premsa diaria.

Com a crim comes en carrer aristocrátic de la aristocrática vila, tot en ell es aristocrátic, brillantli en primer lloch la aristocracia flamenca.

La víctima es aristócrata, y dels de la sanch blava; porta titol nobiliari. Son únic fill, hereu de la aristocracia de la blava sanch dels seus pares, no bastantli ab ser un aristócrata de següens, ha volgut distingirse també en lo género flamench, tronera y elegant, logrant per sos mérits figurar també en aquesta aristocracia.

Y ¡oh dolor de totes las aristocracias! la comissió de tant horrorós crim interessá al populacho, que diuen los aristócratas, es a dir, a la democracia de Madrid, y aquesta tingué la mania de semblarli desde 'l primer moment que l'aristócrata fill era autor moral y material del assassinat de la aristocrática mare.

Era aixó una especie de lluyta de classes en la averiguació d'un fet monstruós.

Mes per foras la democracia tenia d'equivocar-se. Lo fill flamench no podia ser autor del fet, per quan estava ben guardat a la presó... Res, cosas de la aristocracia flamenca: l'havian condemnat los tribunals per furt d'una capa, y estava cumplint la condemna.

Y la maledicha opinió pública continuava senyalantlo com autor del crim.

Han passat quinze dias desde la comissió del delictu.

Lo fill de la víctima ha estat llarch temps incomunicat, y la premsa madrilenya l'ha senyalat unánimement com autor del crim.

Pera que ell fos l'autor, era precis que lliurement entrés y sortís de la presó, a pesar de estarhi cumplint condemna.

Lo director de la presó s'ha vist detingut é incomunicat. Lo Tribunal Suprem ha pres cartas directas en l'assumpció. Es segur, donchs, que ha succehit ó 's tem que haja pogut succehir la sortida de la presó del aristocrátic y flamench criminal.

Se parla de recomanacions d'alts personatjes adictes a la actual situació política, tant pera que hagües pogut sortir abans de la presó lo de la aristocracia flamenca, com pera procurar que ara no resulti culpable, puig sa culpabilitat en l'abominable assassinat de sa mare té ferosament que determinar la culpabilitat de altres en deixarli sortir de la presó.

Y en tant asseguram alguns periódichs madrilenys que la justicia encara no sab que fer.

De la molta gent agafada alguns han sigut posats en llibertat. ¡Qui 's indemnissa dels perjudicis y trastorns causats! Altres probablement resultarán lliures de tota culpa després de molts dias, setmanas ó mesos d'estar presos. ¡Qui 's indemnissará? Y aquí está la injusticia de la llei, y avuy cridém com moltas altres vegadas havém ja cridat contra ella.

Está bé que la justicia busqui, indagui; pero no que pugui perjudicar sense reparar després lo dany y perjudici.

Y aquí comensém a veure la justicia en robas menors.

Mentres per un costat se tem que pugui estar somesa a influencias y recomanacions que pugan fer possible la sortida de la presó d'un pres pera cometre abominable crim, per l'altre no té manera d'indemnissar dels perjudicis que té de causar moltes vegadas a la ignocencia pera procurar lo descubrimet del autor del delictu.

Y per aixó es que en nostras costums está encarnat lo tindre tant exagerat temor a la justicia, que lo primer que procura 'l home honrat es no veures devant de cap tribunal, per més net que estiga de consciencia, tement sempre las conseqüencias d'una equivocació ó de una influencia que pugui ó vulga serli contraria.

Vista pel poble la justicia del modo que nostras costums la presentan, encara no la pot observar més que ab calsotets.

¡Quin dia será aquell que la pugui veure nuda, pero nuda del tot, sens més ropaje que 'l de son propi prestigi, guanyat per sos únics mérits!

LO RECTOR DE SANT CELONI

***

Lo rector de Sant Celoni replicali Toni, replicali Toni; lo rector mossen Solá que molt sovint se la fa replicá.

¡Ay! recó 'n té una nina que no pot pahir lo greix y com tant li agrada 'l peix tot sovint menja sardina.

Ana de menjarli, li fa pesa y ha de buscar per lograr en la boca ferli entrar esoforos de tota mena.

Diu que li entra tot just, y quan pot menjar sardina al mossen li diu la nina que la menja ab molt de gust.

Peró crech que més d'un cop la sardina li ha fet mal y 'l rector, fentse cabal, li dona l'aygua d'hisop.

Y fins crech, (no son desvaris) segons diu aquí la gent fa adorar-se 'l reverent dos grans que té en certa rosaria.

Peró com aquest musol ab músicas té mania, diu que a n'ella cada dia li fa sona 'l fluydol.

La nina no sé qué té ni tampoch qué li fa mal, pro aquí diu la gent com cal que no s' troba massa be.

Jo no sé quin mal tindrà que sempre escup, sempre s' queixa, té desajus, y s' mareja; diuen que an curas.

Aixó ho han dit homes entesos; y sense ser metje lo me 'n jugaria un porró que té mal per uns quants mecos.

¡Mal! Lo seu aviat es viat; pero en lo cas que s' troba ella valje, per una donzella ca un cas molt y molt trist.

¡Pobra nina, pobra nina! quants cops deuria exclamar pensant ab mossen Solá: — ¡Tenia mala joguina!

Lo rector de Sant Celoni replicali Toni, replicali Toni, lo rector mossen Solá que molt sovint se la fa replicá.

[AMORS!]

***

Estém en Orient; entre moros. La lluna, ab la cara neta, fa son acostumat passig tot escoltant algun núvol que al passar vora seu li tira variis requiebros de soldat.

La brisa, tot murmurant com una beyata que no troba 'ls rosaris corre a mida de son gust per entre 'l fustatge del mils arbres que adornan las voras d'un riu que fa via sense inquietar a ningú. Un florist jove, que no té res que fer, s' entreté en escalfar desde dalt d'una palmera sense dètils, los cantos de mitja dotzena de gra-

—Ja estich tranquil·la; ara ves, marxa, ans que T corn torni a sonar.
 —Si vida meva, que t'art i vol ploure, puig ja fa estona que s'ençauvoia.
 —Pensa sempre ab mi! (Ab tu va mon cor!)
 —Aquí deixo T me!
 —¡Ahor!!
 —¡Ahor!!

Recullí, Xurringa, ab son mocador dues llàgrimes com agrons, Baldragas gira cda, un lèmp raxat l'ocay pegat d'un gran tros; los Horitos fugen espantats; las granotas cantan ab més forsa y comença a ploure donant T aygua a canins fins l'endemà demati a dos quarts de vuyt tocats.

Ha passat temps: dos anys.
 Aquells amors tan forts de Baldragas y Xurringa, han terminat tal com era d'esperar.
 Xurringa s'ha casat ab un memorialista alemany y ja té dos fills bessons.
 Baldragas no fa pas tres mesos que T vaig veure per la Rambla de las Flores, de bressat ab una hermosa terragnina, filla d'un expardonyer retirat. A horas d'ara ja deu ser pare, puig quan veig veure jo a la tal parella, ella estabé molt avançada.
 Veus aquí Baldragas y Xurringa y sos amors.
 Y veus aquí una prova de que T moros están tan ayudats com nosaltres, puig no compleixen res del que juran.

LAUS MILLÉ

CARTAS DE FORA

Tarrrassa 16 Juniol 1888

Estimat director: La setmana passada va corre'l rumor, que alguns de las influencias havian anat a Madrid pera obtenir lo traslado del jutge de primera instancia d'aquesta localitat; tant prompte com se sapigue de positiu que l'havian destinat a un altre punt, las tres societats corals acordaren demanar permis per poguerhi anar a cantar en vista de las moltas simpatias que s'havia sapigut conqulstiar, sobretot ab motiu del celebre petardo que ha servit pera ficar a la presó als deu huelguistas.

Lo dimecres al vespre de la setmana passada las societats corals anaren a cantar las millors pessas de son repertori, devant casa T jutge; acudiren de tres a quatre mil personas sense exagerar, perque la plassa Arrabal estava atestada de gent, per millor dir, allí era una manifestació de poble que acudia pera sentir lo concert al aire libre; tota vegada havia sigut privat lo que debia celebrarse a benefici de las familias dels teissidors presos, per cert alcalde Borrego alegant motius que no eran vritas.

Dech fer constar que també cantaren dos forasters ab acompañament de guitarra, tenint de repetir algunas pessas a instancias del numerós públich que cridava otra.

Vostre afectíssim company E. F. y V.

Sant Celoni 17 Juny 1888.

Molt senyor meu: Tenim aquí una societat de socorros mutuos anomenada del Carme, que no té diners moltas vegades pera pagar als malalts y en cambi ahir va gastar moltas pessetas en cera, canturias, sermó y demés trifules de iglesia. Y lo pitjor es que tant en aquesta societat del Carme com en l'altra de Sant Joan, també d'aquesta vila, las forman moltas que s'permeten la llibertat de dirse liberals, republicans y que se jo que mes, y no miran que per la diada del sant tenen prohibir lo treballar baix pena de duas pessetas de multa, y tres pessetas si no assistieren a la funció d'iglesia.

Y vetaquí que ahir mentres la germanat del Carme fabricava devoció a la iglesia va escandalitzarlos lo rector perque dos entrahonavan, encor que basiet. Molt ben fet; no hi anessen y no s'trobarian ab aquestos xascos, que ja diu lo ditxo cria corbs que t'treuran los ull.

J. T.

UN DE TANTS!

Era una tarde d'estiu que T sol ja anava a le posta, en un poble de la costa molt a la vora d'un riu.
 Seguia en la ribera, sola, per molt que guair, entre la brisa del mar y la perfums de la pradera.
 Contemplava la corrent d'aquella aygua cristal·lada que per la part oposada vegi vindre un reverent.

Presi venia y al sé a mi, me digué ab veu dolça y bella:
 —¡Ahont la bona dongella vas començar per aquí?
 ¡Ahont los passos te guien entre follis y entre rocha per tan solitariu Hochs!
 ¡Ha que amors aquí t'hi han!
 ¡Tal volia algun alany noble t'hi devias del camí!
 si es així pots veni ab mi, jo t'portaré envars al poble.
 —Dubtes! mira lo meu tratje, de me bondat est m'abona; ¿pots temer d'una persona que passi a Deu humanitat?
 —¡Que no m'conexcas potsé!
 ¡que t'forasera!... ¡Cristural pero respon!... Per ventura pregunto jo que es veuar.
 —¡Ei pregunto jo si abont va, d'abont vé es lo que busca!
 ¡per que donchs així s'ofusca el per que tan preguntat!
 —Doncella, tes peraulas son bastant dures a fé.
 —¡Lo que m'asembra es que vuent ja está que d'ant a las ahuas!
 —no que es cert, y no m'así greu puig que allí ab los punta y comas comprongui T deber dela homes y poder inmens de Deu.
 —Y ab tan temps inútilment tot aixó ha pogut comendre.
 ¡Dich lo que li fella aprendre!
 —¡Qué!... No sé impertinent!
 Y seguit jo lo meu pas ab molta gran indiferencia vaig dexar a la reverencia ab un pau y miy de nas.

LOLA

Lo president del ministeri francés y l'general Boulanger han portat las sevas rahons a la punta de la espasa.

Y en Floquet ha quedat ab un petit flock al pit y en Boulanger ab un set al coll que li ha interessat de mala manera lo pas de las sopas.

Y no tenian millor modo aquestos personatges de trobar qui tenia rahó?

Donchs ben fet lo desafío y massa poch lo succehit.

Que menres llops ab llops se mosquegan las ovelles res hi perden

La Cambra francesa ha retrassat una proposició contra T's desafios.

Ben fet. S'entien, mentres aquestos se fassin entre generals y ministros.

L'autor de la proposició contra T's desafios presentada a la Cambra francesa, es un arcabise.

Molt be en no volguer lo desafío en detall. Prou se basta y sobra la religió pera desafiar a tota la humanitat en pes.

Lo diumenje passat va celebrarse un meeting anarquista en lo Circo equestre, veientse molt concorregut.

Parlaren quatre treballadors, fent la crítica de totas las instituciones de la actual societat, y reclamant la completa llibertat é igualtat en la societat justa del porvenir.

La concurrencia aplaudiu entusiasmada als oradors, y l'ordre y la armonia més completas regnaren en la reunió.

Lo que ha pogut atraure públich a la Exposició han sigut las funciones donadas allí dintre de nit ab font mágica, focs artificials, coros, músicas, etc.

Vamos, que T públich s'ha pres allí per un teatro y no per un certamen del treball universal.

Lo qual que tampoch té de causar extranyesa, han fet tantas comedias ab motiu de la Exposició!

Continúa treballantse activament pera enlletir nostra Exposició.

A darrers del mes entrant s'assegura que casí quedará acabada. Poch abans de que estiga llesta comensarém

visitarla y á ferne alguna ració á nostros ectors.

A Murcia han acordat no vendre licors ni esperits de cap mena per poder escabellirse de pagar los drets mosats en la nova lley d' alcohol.

Y vetaquí que 'ls murcians, pera fer la oposició á aquest acte gubernamental, han tingut de llenyar lo crit de

—¡Guerra als borraçats!
Francament, no sé com s' ho poden pendre aixó aquells senyors que han votat la citada lley.

L' Ajuntament de Tarragona ha sigut processat per sedició, conseqüència delas bullangas dels alcoholos.

Vaja, aquest esperit de processar ja ha pujat al cap d' algú.

Ja cal que vagi ab cuydado de que no li fassi mal.

Lo rey del As d' oros ha donat un manifest á sos lleals, explicant las causas que l' han motivat á expulsar de son partit als nocedallins.

Molt be.
Y vetaquí que 'ls nocedallins s' han reunit y han acordat... ¡horror! han acordat... lo destronament de D. Carlos.

¡Y encara diran que 'ls carcundas no son gent de la broma!

¡Destronar un R... que no té més trono que 'l de tronera!

Pera tancar una porta sempre s' ha dit que lo primer que 's necessita es que estiga oberta.

Donchs en lo sistema carca, pera destronar un rey, ¡dispensin! un R... que diuhen ells, lo primer que 's necessita es que no regni més que en lo cor (ó la butxaca) d' algunes húngaras.

Aixó de destronar reys que ocupin un trono ja es massa vell.

Y 'ls carlins deuen voler deixar aquesta feyna pels liberalos.

Que sempre 'ns ha sigut agradable.

Los carcundas de El Siglo Futuro, al destronar á Carlets, han proclamat rey in partibus á D. Jaume, bordegas d' uns quinze anys, fill del héroe del As d' oros.

De modo que ara aquestos senyors ja no serán carlins; serán jaumistas.

Y poden esperar lo dia de Sant Jaume pera fer ab lo pare de son rey un altre any 35.

¡Es tan tentador aixó de revolucionarse!

Diuhen los jaumistas que s' han subleuat contra en Carlets perque intentava entrar en la legalitat alfonsina baix la base de donarseli paga y drets d' infant d' Espanya y grau de capitá general, abonantseli d' atrassos tots los anys de vida que l' arrastran.

¡Ba! S' ha fet tant ja aixó ab carlins de menor categoria, que la gracia liberal be pot esperar-se que fins á tal punt arribi.

Los generals alfonsins son d' aquells que guanyan las batallas ab canonadas... de monedas de cinch duros.

Lo vencedor de la Seu d' Urgell y del Zanjon no 'ns deixarà mentir.

A Valencia va fent la bullida que es un gust la qüestió dels alcoholos.

Centenars de cafeters, fabricants d' esperits, taberners, fondistas y comerciants de begudas convocan grans meetings ahont se parla furiosament contra 'l Govern y 's demana la suspensió de la lley d' alcoholos.

Y entretant lo Govern s' ho escolta com qui sent ploure...

Esperant potser que cayguin llamps y tron y pedregada.

Lo sindicat de Reus en materias alcoholicas, ha fet dimissió de son càrrech.

A Tarragona ni per un ull de la cara se troban empleats que vulgan anar á fer los forros dels esperits.

Verdaderament que si no hi haguessin butxins no 's donaria garrot á ningú.

Per últim, la gent de Portbou, després de tres ó quatre anys de tenir lo municipi á casa, s' han recordat de remoures un poch pera tenir cementiri, puig fins ara los morts s' havian de

enterrar á Culera anant per carril y exposantse, un dia que hi hagués una pesta, d' escamparla per tot arreu inclús los passajers del tren.

Lo bo del cas es, que segons sembla lo senyor Planás, gerent del ferro-carril de Fransa, havia fet construir un cementiri catòlich y al costat d' ell un petit departament ab porta separada pels que no fossen illanuts, aliá en temps en que no hi havia 'l ajuntament á Portbou, y fins ara s' ha guardat las claus á la butxaca.

Molts se creyan que tenia ganas de regalar al poble aquell recó y per suscripció s' havia fet un camí per anarhi, pero vetaquí que veient que 'ls passava 'l temps y 's callava com un mort lo senyor Planás, van anarlo á veure uns quants y 'ls va contestar que ell no estava obligat á regalar res, que si volian lo cementiri que paguessin 8 000 pelats que li havia costat de ferlo y ab las condicions «que havia d' ésser catòlich y pagarlo al costat.»

Casi tothom s' ha posat contra d' aquestes exigencias, pero lo fer un altre cementiri porta las sevas dificultats y més per la carretera d' anarhi, puig Portbou es á dintre d' un clot y no falta qui á cada moment fa resaltar la circumstancia de que resultarà més car que comprarlo á D. Claudi.

Cridém la atenció dels vehins d' aquell poble pera que no 's deixin ensarronar. Com que si 'l poble no compra la cosa á n' en Planás aquest s' ho tindrà de confitar, farà caps y mànegas pera colobar lo género, ja que tinga de perdre 'l negoci del transport y 'ls viatjes.

Alló del descubrimment dels autors del crim del carrer de Fuencarral de Madrid ha pres un nou giro.

Se diu que 'l fill de la victima no hi té la més petita participació (ni la més grossa tampoch) perque, vaja, com no s' ha probat que pogués sortir de la presó...

Y s' han denunciat tres diaris de Madrid, processant á sos directors.

Vaja, ja ha sortit lo burro dels cops: la premsa.

¡Tenen molts pels totes aquestes cosas de la justicia!

Lo poble de Madrid diu que está enfutismat de lo que succeixe en aquest crim.

Donchs que s' espavili y calli.

Si no vol aumentar la victimas.

L' Ateneu de la classe obrera de Tarragona ha publicat lo cartell d' un certmen literari-artistic, que 's realitzarà 'l dia 8 de Setembre próxim.

Se donan deu premis á la part literaria, set á la artistica y quatre á la virtud.

CONTRAST

¡Qué es esta corde que penja de la reixa en lo barrot!

¡Qué es aquest soroll de illina que s' ou com llunyat remor!

¡Qué es aquest bullo que baixa del libant agarra fort y aprata á correr bon punt ha tocat los peus el sol!

—Aquest es un assaet que ha escapat de la presó.

¡Qué es aquest que en mitj la via se forma grupo curios!

¡Qui es aquest que lligat va al mitj de dos polissoms y va veitir ab decencia y es hoarar y laborios!

¡Es pot sé aquell que limá de la reixa los barrots!

—No, aquest es un periodista que 'l portan á la presó.

La Junta d' obras de casa Maria del Mar de Vilanova y Geltrú ha fet una circular pidolant diners als feligresos y prometent que Deu los ne tornerà cent al cel per cada un que 'n donguin á la terra los que responguin al reclam.
D' aquest timo mistich no 'n tenen pas la culpa los reverents timadors.

Sino 'ls ambiciosos illanuts que volen fer tals ganancias ab la benaventuransa.

Y que resultan uns benaventurats, ni hi ha que negarho.

A Vigo han processat á dos feligresos per haver entrat á caball dintre una iglesia al tornar d' una romeria.

La sench de Deu se 'ls hi deuria posar al cap als dos devots, y vetaquí la etregallada.

Per més que jo no se veure motiu de càstich en tal acció.

Si 'ls animals no poden entrar á las iglesias ja cal que 's tanquin.

¡Ey! si no fan distinció extraordinaria pels illanuts de duas potas.

A Citeaux (Fransa) uns freres tenian un gran colegi pera educar noys.

Y succehi lo de sempre: varios deixebles foren seduhts ó forasats pels pares reverents á actes contraris á la decencia y á la naturalesa.

S' ha obert un escandalós proces, y una dotzena freres las covan á la presó inclús lo prior del conventi y colegi.

Després de las infamias de Citeaux s' han descobert nous escandols clericals á Saint Medard, ahont han tingut de ser tancats á la garjola cinch freres y una monja, per delictes comesos contra la decencia y 'l pudor.

Apuntin datos los partidaris del celibat eclesiástich.

A conseqüència dels escandols clericals de Saint Medard y Citeaux, s' acaba de presentar una proposició en las Cambras francesas demanant la immediata abolicó de totes las ordres religiosas.

Y á pesar de tots los grans esforços dels reaccionaris, s' ha aprovat la urgencia d' aquesta proposició, quin esperit ha acceptat lo goberner francès.

De modo, que las ordres religiosas quedarán suprimidas á Fransa per inmorals, indecentas y sodomitas.

¡Quina honra dirse religió!

Y qué farán aquets frerots francesos al veure expulsats del teatro de sas escandalosas y criminals hassanyas: No es difícil d' endevinar: vindre á Espanya á aumentar la gran colla de tabals que ja tornan á poblar nostra patria de convents.

Pares y mares; gent honrada y tothom que sia amic de la decencia:

Prepareus pera defensarvos de tal canalla.

CANTARELLAS

Diu que ara murria Bidel ha aumentat la colecció, afegintli quatre sogras, dos carlistas y un rector.

Tan solament de la llana que tenen certis capanyol, n' hi ha prou per fer matallassos per tot lo clero del mon.

J. ABAIL.

XARADA

Animal es ma primera; ma segona, musical; altre nota es ma tercera y es quart tombat mineral. Quart una á montanya n' hi ha; prima á segona es rival; y vaurá, si vols rumia, que es nom d' home mon total.

J. BAQUÉ

MUDANSA

Lo manya de bon matí me mancia 'l tot ab a, y d' aúcia es lo mena y si posas lo tot ab b. Més d' un cop haurás vist tu lo total posat ab o. Vaja, que sols ab aixó l' endevinarho es agó.

J. PRATS NYACH

SOLUCIONS

À LAS CATORZES DEL NÚMERO PASAT
XARADA: Ca-no. Me-no le.—TRINCA-CLOCAS: Palermós.
Burocra—Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat. 5